

NYÁRÉJI ÁLOM.

Szeretném nyári holdas estén,
Mint zúgó éji lepke,
Körülcsapongni még a kertet,
Hol gyermek- és ifjúkorom
Tündér-órái folytak.

Ott állt az ősi kastély,
Sötét árnyat komor falára
Hosszú nagy hársfasor vetett.
Alatta kert virult,
Melynek virágbeszegte útain
És bársonyos gyepén
Gyermekleánykák — egy egész sereg —
Futostak, kergetőztek,
Közöttük egy fiú is — én...
Gyakran még akkor is tartott a játék,
Midőn feljött a hold;
Ezüstös fényt hintett alá
A hársfasor zöld sátorára,
A fűre, mely harmattól csillogott,
A boldogan nyitó
Virágok százzsinű csoportira
S a gyermekleánykák bájos szép fejére...
Fény hullt az én fejemre is,
Nemcsak fejemre,
Elárasztotta lelkemet,
S ezüst-ködében
Ábrándok, álmok és regék
Tündér-világa támadt.

De múltak évek,
A bimbóból virág,
Gyermekleánykákból büszke hajadon,
Belőlem ifju lett.
S jártunk a kertben újra,
De nem cicázva, játszva,
A sok leány közt egy fiú.
Jöttek közel s távolból ifjak,
Én nálam mind ügyesb,
Előkelőbb, merészebb.
Párok haladtak át
A kert virágos útain
S a barlanggá borult
Hosszú fasorban.
S ha néha oly szerencse ért,
Hogy én haladhaték ott

A legszebb lányka oldalán,
 Szívem a boldog szerelemtől
 Majd megszakadt.
 De gyáva voltam,
 Közönyösen folyt a beszéd,
 Sok semmiségről,
 Bár egy világot érezék szívemben...
 El-elhallgattam olykor.
 Csend volt, csupán egy-egy nagy éji lepke
 Zúgatta szárnyát.
 Libegve meg-megállt
 Minden virág fölött
 S kinyújtva hosszú nyelvét,
 Szürcsölte kéjjel a mézharmatot.

Azóta tenger év lefolyt,
 Kik ott örültek, játszottak, szerettek,
 Ki tudja, merre vannak.
 Kóró lett a virágból
 És sir takarja sok virág porát...
 De én szeretném,
 Mint zúgó szárnyú éji lepke,
 Végigcsapongni még a kertet.
 Minden virág fölött megállanék,
 Szívnam az illatot,
 Amelytől annyiszor megittasultam,
 S szét-széttekintenék,
 Nem látom-é
 A gyermeklánykák bájos vig hadát,
 S nem látok-é közöttük
 Egy ábrándos fiút,
 Kinek a lelke
 A hold ezüst-ködétől csillogó
 Álmodással van teli?

Vargha Gyula.